

[Aksel Larsen.]

snak, jurister forsøger at døve deres dårlige samvittighed med, at der kræves subjektiv landsforræderisk hensigt af de pågældende, altså det, man juridisk kalder forsæt, og at man i så henseende kan stole på dommerne. Vi har bitre erfaringer nok om dommernes vilkårlighed eller i hvert fald evne til at bøje sig for anklagemyndigheden, de politiske magthavere og de udenlandske bagmænds syn på sagen.

§ 99 kan synes god, idet den truer enhver, der, som det hedder, „iøvrigt virker for, at den danske stats bestemmelsesfrihed ved udenlandsk bistand krænkes“, men tror nogen, at den af lovens initiativtagere og tilhængere nogensinde vil blive anvendt mod dem selv, som gennem vedtagelse af Marshallhjælp og Atlantpagt med alt, hvad deraf følger, på det groveste har medvirket og hver dag medvirker til at krænke den danske stats bestemmelsesfrihed ved udenlandsk bistand? Man taler om besættelse og søger at give en definition, men udelukkende tænkt i fremtid. Det eneste solide ville være — og det vil enhver ansvarsbevidst jurist indrømme, men naturligvis ikke de jurister, der er ordførere her i salen — at bygge på de konkrete erfaringer, vi har; men hvordan ville dette lovforslag have virket, hvis det var vedtaget for 20 år siden og brugt i overensstemmelse med sin ordlyd? Ja, så ville vi have haft en række domme og straffe over nazisterne i perioden 1933—40. I perioden 9. april 1940—29. august 1943 ville vi have oplevet, at de tidligere dømte nazister fik æresoprejsning, men den samme lov ville blive anvendt til dom og straf over alle modstandsfolk, ikke blot over kommunisterne. Efter 5. maj 1945 ville man have taget den samme lov og anvendt den til påny at straffe nazisterne og, hvis man skulle være konsekvent og optræde i henhold til lovens ord, også til at straffe samarbejdspolitikere fra besættelsen. Sådan ville det være gået, hvis vi havde haft loven for 20 år siden.

Det eneste forsvarlige ville være at tænke på disse historiske erfaringer i stedet for at forsøge at skaffe sig selv beroligelse ved at opstille tænkte situationer for fremtiden.

§ 100 siger, ikke mindst efter udvalgsbetænkningen, at også absolut og bevisligt sande offentlige udtalelser om fremmed magt skal straffes, idet det forbydes domstolene at tage stilling til, om udtalelserne var sande. I så henseende er udvalgsbetænkningen aldeles pragtfuld. Man siger, at det ikke vil være hensigtsmæssigt eller forsvarligt at indføre en regel, der tvinger danske domstole til

under en offentlig straffesag at tage stilling til rigtigheden af udtalelser om forhold vedrørende en fremmed magt. Hvis ikke dette er dræbende for ytringsfriheden og åbner vej for den vildeste vilkårlighed, ved jeg ikke, hvad man mere forlanger i den retning.

§ 101, stk. 1, siger, at

„den, som med økonomisk støtte fra fremmed magt eller fra nogen, der handler i fremmed magts interesse“ — det er jo altid et fortolkningsspørgsmål — „udgiver eller udbreder politisk skrift eller udøver politisk propagandavirksomhed uden offentligt at oplyse, at sådan støtte modtages eller vil blive modtaget, straffes med hæfte eller fængsel indtil 2 år“.

Som jeg også sagde ved første behandling, er det ganske godt, men det ville naturligvis først blive helt godt, hvis man ikke blot havde en sådan bestemmelse, der gav en vis mulighed for politiet til at gribe ind og undersøge sagerne, men havde en udvidet lovbestemmelse, som sagde, at samtlige politiske partier og samtlige udgivere af offentlige publikationer skulle være forpligtede til offentligt at aflægge regnskab for, hvorfra de har deres indtægter, og at lade disse regnskaber kontrollere offentligt af staten, eventuelt af rigsdagen. Denne paragraf, som er ganske god, og som kunne blive bedre, skal nu pludselig slettes, efter udvalgets begrundelse fordi dens virkninger ville være meget usikre. Ja, det ville de, for de, der oprindeligt konciperede paragraffen, havde tænkt sig, at de derigennem skulle kunne ramme kommunister, fredsvener og lign. Og så viser det sig gennem deres praktiske erfaringer, at kommunisterne kan man ikke ramme, for det kommunistiske parti og den kommunistiske presse offentliggør sine regnskaber, fortæller, hvor vi har vore penge fra, og absolut ikke under nogen form modtager støtte udefra, hverken fra fremmed magt eller fra nogen, der kan tænkes at handle i fremmed magts interesse. Det er der derimod andre der gør, deriblandt det største parti her i salen, det danske socialdemokrati.

Jeg står her med en mindre pæn bogsamling. Her er en pjece af J. O. Krag, som frister tilværelsen som en ferierende rigsdagsmand på en for Danmark meget kostbar post i Washington. Han har skrevet en pjece om Amerika, der hedder „Genopbygningens vej“ — nej, undskyld, jeg gør mig her skyld i en fejltagelse, det er ikke om Amerika, og jeg lægger den til side. Vi tager den næste i bogsamlingen. Det er